

Δεν έχω παιδιά. Μέχρι στιγμής. Μα τα αγαπώ πολύ. Και πιστεύω βαθιά πως οι γιορτινές μέρες που διανύουμε πρέπει να είναι αφιερωμένες στα παιδιά. Η γέννηση του Χριστού είναι ένα γεγονός που σημαδεύει τις ζωές μας. Και εκείνων που πιστεύουμε αλλά και εκείνων που δεν πιστεύουμε στην έλευση του Σωτήρος. Μα όσο μεγαλώνουμε, δυσκολευόμαστε να «αγγίζουμε» αυτό το χαρμόσυνο γεγονός, να το χαρούμε, να το εκτιμήσουμε. Η μάνηπα της καθημερινότητας εξαντλεί και συνθλίβει τα συναισθήματά μας. Πόσες μέρες δεν τις τερματίζουμε «άδειοι» και χρειαζόμαστε επειγόντως «επαναφόρτιση»;

Τα παιδιά, όμως, όχι. Τα αγγίζει η γέννηση του Ιησού. Είναι αθώα, γεμάτα ενέργεια και μπορούν να την χαρούν. Ακόμη και εκείνα που, από τα πρώτα μέτρα, το πρώτο φως, τις πρώτες ώρες, τις πρώτες στιγμές της ζωής τους, ακολουθούν χωρίς δική τους επιλογή τα ίχνη του Ιησού: πορεία με εμπόδια. Που, αν και μόλις ήρθαν στη ζωή, πρέπει να παλέψουν για τη ζωή. Να νικήσουν από τα αποδυτήρια. Αυτά να δείτε! Είναι ένας μικρός σοφός Ιησούς το καθένα ξεχωριστά.

Δεν μπορώ να σας περιγράψω τα συναισθήματά μου από την εμπειρία που έζησα κατά την τετράωρη ξενάγησή μου στην Ογκολογική Μονάδα «ΕΛΠΙΔΑ» του Νοσοκομείου Παίδων και στον «Ξενώνα» στις αρχές Νοεμβρίου. Πήγα εκεί για να καταλάβω τι ακριβώς κάνει η Μαριάννα Βαρδινογιάννη, πριν της θέσω τα ερωτήματα στην de profundis συνέντευξη που μας παραχώρησε και δημοσιεύουμε στις επόμενες σελίδες. Κατάλαβα. Κατάλαβα γιατί αυτή η γυναίκα είναι ευλογημένη. Μα κατάλαβα πιο πολύ από όλα την αντοχή της ψυχής ενός μικρού παιδιού που ώρες (!) μετά τη γέννησή του στο «Η Αγία Σοφία» ο μαιευτήρας δεν το στέλνει στο στίτι του, το στέλνει με διάγνωση απέναντι στην «ΕΛΠΙΔΑ». Ώρες μετά τη γέννηση ή και μίνες!

Την ημέρα που πήγα στην «ΕΛΠΙΔΑ», ήταν εκεί ένα νεογέννητο οκτώ μηνών από τη Σαντορίνη και -ω! Τι θαύμα! Δόξα το Θεώ!- είχε βρεθεί ο δότης! Έλληνα και συμβατός, μεγάλη υπόθεση για τους δότες η εθνικότητα. Διότι, αν δεν είχε βρεθεί, έπρεπε να βρεθούν 500.000 δολάρια για να ταξιδέψει η οικογένεια στο εξωτερικό. Πήγα στην «ΕΛΠΙΔΑ» και έμαθα ότι το 49% των περιπτώσεων παιδιών που διαγιγνώσκονται με παιδικό καρκίνο ανήκει (νέο, πολύ νέο αυτό - δεν συνέβαινε πριν από μερικά χρόνια) στις ηλικίες 0-6 ετών! Το ξαναγράφω: 0-6 ετών! Κάποια από αυτά ζωγραφίζουν μηνύματα όταν τους ζητείται να εκφραστούν, μόλις αρχίσουν να καταλαβαίνουν τον κόσμο! Πήγα και έμαθα ότι η περιοχή της χώρας

Τα παιδιά ελέγχουν το μέλλον!

Ένας μικρός σοφός Ιησούς κρύβεται πίσω από κάθε πρόσωπο της «ΕΛΠΙΔΑΣ».

Του Μανώλη Κοττάκη

Εμαθα ότι το 49% των περιπτώσεων παιδιών που διαγιγνώσκονται με παιδικό καρκίνο ανήκει (νέο, πολύ νέο αυτό - δεν συνέβαινε πριν από μερικά χρόνια) στις ηλικίες 0-6 ετών. Το ξαναγράφω: 0-6 ετών!

μας που πλιττεται περισσότερο από όλες είναι η Θεσσαλία: τα φυτοφάρμακα στον Κάμπο (υπέδαφος) και το Πεδίο Βολής, οι ένοχοι γι' αυτό. Πήγα, άκουσα, μίλησα και διάβασα κείμενα των νέων αυτών παιδιών, τα οποία στη συντριπτική τους πλειοψηφία (3 στα 4) γιατρεύονται. Πήγα και κατάλαβα άριστα, το εμπέδωσα βαθιά μέσα μου, πως, αν έχει ελπίδα ένα Έθνος, την έχει από τα παιδιά. «Ελέγχεις τα παιδιά; Ελέγχεις το μέλλον!» υποστηρίζει ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Μισέλ Ουελμπέκ. Στην περίπτωση της «ΕΛΠΙΔΑΣ» τα πράγματα αλλάζουν: Τα παιδιά ελέγχουν το μέλλον! Αδύνατον να τα ξεγελάσεις. Αδύνατον να τα προσπεράσεις. Είναι πανέξυπνα, ανθεκτικά, δυνατά. Ένα βρήκε μόνο του από τι πάσχει διαβάζοντας στο ίντερνετ, του το έκρυβαν οι γονείς. Ένα άλλο μικρό, είναι δεν είναι πέντε, επιστρέφοντας από την κατασκίνωση της «ΕΛΠΙΔΑΣ» στο Κιάτο, έγραψε πως «το παν στη ζωή είναι να ξεπερνάς τον εαυτό σου». Ένα άλλο

βρήκε τη δύναμη, νίκησε το bullying των συμμαθητών στο χωριό και έγινε πρωταθλήτρια ξιφασκίας. Πανέξυπνα, δυνατά, ανθεκτικά, αυτά είναι τα παιδιά της Ελλάδος. Πήγα στην «ΕΛΠΙΔΑ» και κατάλαβα, επίσης, την αξία της ελληνικής οικογένειας, της Ελληνίδας μάνας και του Έλληνα πατέρα. Της οικογένειας που δεν λυγίζει

στην κρίση που την βρήκε ξαφνικά, μα και της οικογένειας, ιδίως τον γονέων, που τα φέρνουν βόλτα με μία ιδιωτική επιχείρηση, που η κρίση τούς διαλύει. «Ο, τι πει ο Θεός!» μου είπε για την κορούλα του ένας αστυνομικός από τη Χαλκιδική. Στην «ΕΛΠΙΔΑ» ανακάλυψα, τέλος, έναν στρατό εθελοντών, που έχουν φλόγα μέσα τους και κάνουν ό, τι κάνουν με την ψυχή τους. Από τον ανώνυμο αρτοποιό στο Πικέρμι, που προσφέρει κάθε μέρα δωρεάν ψωμί στον «Ξενώνα», μέχρι τους διάσημους αθλητές και τραγουδιστές που διανυκτερεύουν μυστικά με τις οικογένειες εκεί, χωρίς να το μαθαίνει κανείς. Από τους χιλιάδες (76.000 για την ακρίβεια) δότες, στους οποίους θα προστεθούν τώρα και οι Απόδημοι Έλληνες, τα «αδελφά» με την «ΕΛΠΙΔΑ» νοσοκομεία Children's Hospital of Philadelphia, Hospital for Sick Kids Canada, Princess Máxima Center Netherlands, μέχρι και τα μέλη του Διοικητικού

Συμβουλίου της «ΕΛΠΙΔΑΣ». Την ημέρα που πήγα εκεί, άφησε την επιχείρησή της στο Ψυχικό και αφιέρωσε ώρες για την ξενάγησή μου η αεικίνητη Τζωρτζίνα Έλληνα, η Γενική Γραμματέας της «ΕΛΠΙΔΑΣ». Όπως και οι Μανώλης Παπασάβας (διοικητής του Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία»), Αγάπη Ντούμου (τομεάρχης Ογκολογικής Μονάδος Παίδων), Μαρία Χριστοδούλου (διευθύντρια Νοσηλευτικής Υπηρεσίας), Στέλιος Γραφάκος (αναπληρωτής καθηγητής και διευθυντής της Τράπεζας Εθελοντών Δοτών), Άννα Παναγοπούλου (διευθύντρια του «Ξενώνα»), Ιωάννα Βαρελά (βιολόγος), ο δότης Β.Κ. και, βεβαίως, η στενή συνεργάτις της Προέδρου της «ΕΛΠΙΔΑΣ» Μαριάνθη Κωνσταντάτου.

Αρχηγός όλου αυτού του στρατού της αλληλεγγύης -την άφησα τελευταία- είναι η Μαριάννα Βαρδινογιάννη και η οικογένειά της. Ο σύζυγός της, Βαρθής, τα παιδιά της και τα εγγόνια της. Έγραψα «ευλογημένη» στην αρχή του κειμένου, διότι με στήριγμά της τον Χριστό και την Παναγία, με οδηγό την παρακαταθήκη που της άφησε η μητέρα της από την Ερμιόνη και με έμπνευση που παίρνει η ίδια από τα νέα παιδιά, η κυρία Βαρδινογιάννη κάνει κάτι πολύ σπουδαίο: αντιλαμβάνεται πως το πέρασμά μας από αυτή τη ζωή δικαιώνεται μόνο με έγνοια για τον διπλανό. Δημιούργησε την «ΕΛΠΙΔΑ» και έχουν σωθεί δεκάδες παιδιά. Το πρώτο που σώθηκε το 1996, τον Παναγιώτη, θα το παντρεύει σύντομα. Νοιάζεται για τις οικογένειες -έως και ειδικό επίδομα λαμβάνουν οι φτωχότερες που μένουν στον «Ξενώνα», για να μην νιώθουν άβολα έναντι των ευπορότερων. Προετοιμάζει τα παιδιά για τις πανελλαδικές και τα σπουδάζει με υποτροφίες και master. Ασχολείται με την επανένταξή τους στις πατρίδες τους, αδιακρίτως εθνικότητας ή φυλής. Στέλνει τις οικογένειες εκδρομές για ψυχολογική τόνωση - η ξενοδόχος Χριστίνα Μίση είναι μεταξύ εκείνων που φιλοξενούν παιδιά δωρεάν. Αν δεν τα ρωτούσα όλα αυτά, δεν υπήρχε περίπτωση να μου τα έλεγε η ίδια. Όπως δεν υπήρχε περίπτωση να μάθω τη σχέση της με την Ορθοδοξία, αν δεν μου αποκάλυπτε στην πρώτη μας συνάντηση πως έρχεται από την Εκκλησία της Ανάστασης στα Σπάτα... Θα διαβάσετε γιατί πάει εκεί και θα καταλάβετε. Μάνα, Ορθόδοξη, Ελληνίδα, ταπεινή, χωρίς τουπέ, μέσα στον κόσμο και όχι μακριά από εκείνον, άνθρωπος που μαζί με τον σύζυγό της ξεκίνησαν από το μηδέν για να φθάσουν να είναι αυτό που είναι σήμερα, ιδού η Πρόεδρος της «ΕΛΠΙΔΑΣ» που γνώρισα. Αξία της πατρίδος εν τέλει. Ο Θεός να της δίνει δύναμη αλλά και σε κάθε δυνατό, να στηρίζουν την Ελλάδα μας και τα παιδιά της. Διότι και η επόμενη χρονιά, το 2019, δύσκολη είναι και «Φως» από πουθενά αλλού δεν φαίνεται. Και όπως λέει η δική μου μάνα «ό, τι κάνεις, στο επιστρέφει ο Θεός».